

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

Ahoj čtenáři časopisu Malíček!

Vítejte v novém školním roce. A čím nás přivítal? Do školy nastoupili noví prvňáčci, do šestek přišli noví žáci, některé třídy si oblékly nové šaty, počítačové nadšence jistě potěšila nová počítačová učebna, po škole se pohybují noví učitelé a my věříme, že na všechny čeká spousta nových zážitků (na některé snad i poznatků).

ročník XI, číslo 1

říjen 2002

cena 5 Kč

Seznámení s
novými učiteli

**Spolu to
dokážeme**

**I UČITELÉ SE
VZDĚLÁVAJÍ**

ROLE NEJSOU
JEN DEVADELNÉ

**JAK TO CHODÍ
V NOVINÁCH?**

Ani my jsme na nic nečekali a přicházíme s novými články, rozhovory, reportážemi. Jsme rádi, že do redakce přibyly posily z řad pátáků, šestáků, ale i osmáků. Samozřejmě se těšíme i na vaše příspěvky. Všem přejeme, aby s Malíčkem trávili jen ty nejpříjemnější chvíle.

Pěkné počteníčko Vám přeje

Redakce časopisu
Malíček

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

Už dva měsíce chodíme do školy, ale mnozí se určitě alespoň v myšlenkách vracejí stále k prázdninám. A proto nás zajímalo, co byste dělali, kdybyste měli ještě dva týdny prázdnin před sebou, jak byste je využili vy? Nevíte? Tak pozorně čtěte, co by s nimi udělali naši spolužáci, kterým jsme tuto otázku položili.

Iveta I. A: Jela bych k moři, protože tam je teplo.

Tereza I. B: Zahrála bych si pexeso.

Radim I. B: Byl bych s taťkou na stavbě.

Pavčina II. B: Sportovala bych. Jezdila na kolečkových bruslích, kole a koloběžce.

Pěťa II. B: Jezdil bych s mamkou na výlety. Také bych jel za Oldou (bývalý spolužák) do Hradce.

Ondra III. A: No, rozhodně s pěknými kočkami (holkami).

Nikola III. B: Jeli bychom na dovolenou a k dědovi.

Adéla III. B: Jela bych s babičkou na chalupu.

Martin IV. A: Létal bych po lese a odpočíval.

Bára IV. A: Hrála bych si pořád a hlavně se psy.

Iva V. A: Jela bych k babičce a dědovi, protože jsou oba moc hodní.

Dana V. B: Hrála bych si se svou desetiměsíční sestrou.

Zuzka VII. B: Zůstala bych na chatě v Křižanovicích.

Viliam VII. B: Ležel bych v posteli.

Kluci VII. A: Hráli bychom si na počítači.

Kát'a VIII. B: Určitě bych ty dva měsíce protancovala.

Filip VIII. B: Jel bych na Havaj s nějakou pěknou holkou.

Anna VIII. A: S kluky a hlavně s Petrem Majtnrem.

Monika IX. A: Určitě bych byla někde s kamarádkami.

Kristýna IX. B: Šla bych na pařbu s holkama a byla bych u koní.

Jára IX. B: Byl bych na chatě.

Paní učitelka Iva Brožová: Určitě bych sportovala (plavala, jezdila na kole...), protože jsem o prázdninách měla zlomenou nohu.

Paní učitelka Markéta Smíšková: Uklízela bych kolem domu.

Tereza Jarošová, IX. B

Seznámení s novými učiteli

Také rádi sníte o cestování? Tak to budete mít asi stejné záliby jako náš nový pan učitel na tělocvik **DAVID HAINALL**. Jenže on si většinu svých snů uskutečnil. Zajímá vás, kde všude pan učitel byl? Tak to byste neměli váhat ani minutu a pustit se do čtení.

Jaký jste byl žák? Pamatujete si na nějaký školní průšvih?

Byl jsem asi průměrný žák. Nejvíce jsem zlobil ve čtvrté třídě. Jednou jsem se pral s kamarádem a omylem jsem shodil květináč, který se celý rozbil.

Čím vším jste se živil? Jakými povoláními jste prošel?

Dlouho jsem si vydělával jako horský průvodce, poté jsem chvíli pracoval jako vodní záchranář, ale to byl spíše jen koníček. A teď pracuji jako učitel.

Jaké školy jste proto musel vystudovat?

Vystudoval jsem gymnázium, dále jsem studoval dva roky na soukromé zdravotní škole v Brně a úplně nakonec Pedagogickou fakultu v Ústí nad Labem.

Jaké země jste procestoval?

Tak to bude těžké. Procestoval jsem hodně zemí. Například Norsko, Itálii - Dolomity, Rakousko - Alpy, Francii - okolí Mont Blanc, Rumunsko, zakarpatské oblasti Ukrajiny, Mongolsko - okolo jezera Bajkal a Slovensko.

Kam byste se chtěl ještě podívat?

Mým snem je navštívit Tibet, ale to se mi nikdy nesplní, protože takováto návštěva stojí poměrně dost peněz. Dále bych chtěl procestovat ještě asijskou část Ruska.

Jakými jazyky se domluvíte?

Domluví se částečně anglicky, německy a rusky.

Co rád děláte ve volném čase?

Ve volném čase hodně sportuji a nejvíce času sním o tom, kam se vydám o prázdninách. Také většinu času se věnuji zařizování bytu.

Kdy jste se nejvíce bál?

Nejvíce jsem se bál, když jsme se ženou byli v Mongolsku a k našemu stanu se blížil jak (tibetský horský tur s dlouhou srstí). Pak jsem se také bál, když jsme brodili řeku. Nebál jsem se o sebe, ale hlavně o manželku.

Co Vám udělá největší radost ?

Největší radost mi udělá to, když můžu udělat radost jiným.

Co Vás nejvíce naštve?

Nejvíce mě štve lidská hloupost, omezování druhých a převážně lidské pomluvy.

Jaká je Vaše oblíbená kniha?

Jako malý jsem nejraději četl knihy od Foglara - Rychlé šípy, ale teď čtu převážně cestopisy .

A. Tichá a K. Emrová, IX. B

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Kdo jsme kdo

Tak to je název programu, kterého se účastní každoročně naši malí prvňáčci. Tentokrát vyjely obě třídy současně, ale každá na jiné místo. I. A do Svratky, I. B do Daňkovic. A co je čekalo? Na to jsem se zeptala paní učitelky Aleny Jansové.

Čekalo je pět dní v přírodě. Bohužel se jim počasí moc nevydařilo, ale i tak se našly aktivity, které se daly uskutečnit. Jako třeba pouštění draků, které se prvňáčkům velice líbilo. Dále děti hrály různé hry, při kterých si ověřovaly, jestli jsou dobrá parta a jestli se na sebe mohou spolehnout. Vyráběly paletky podzimu a dělali mapu svých jmen. Paní učitelka Jansová mi na otázku „Byla jste po těch pěti dnech unavená a těšila jste se domů?“ odpověděla, že unavená byla a domů se také těšila. Také nám prozradila, že kdyby bylo více dospělých, v některých situacích by to bylo lepší, protože u každého dítěte se najdou chvíle, kdy by nestačilo ani deset dospělých. Přesto ale byla ráda, že mohla strávit týden se svými prvňáčky, protože se více seznámili, zjistili o sobě, jaký kdo je, co koho potěší a co na koho platí. Až na počasí se paní učitelce ve Svratce líbilo. Po zhodnocení školy v přírodě jsme se zeptala na její minulou třídu a položila jí otázku, která třída jí vyhovovala více. Asi jako většina paní učitelek odpověděla, že každá třída má něco do sebe a každá je něčím jiná. Samozřejmě jí bylo líto, když musela opustit své bývalé žáčky.

A teď zpět do současnosti. Zajímají Vás názory našich prvňáčků? Mysleli jsme si, že ano. A proto jsme s nimi udělali malou anketku. Otázka zněla:

Co se vám líbilo nejvíce na škole v přírodě.

Nikolka: Líbilo se mi, když jsme šli ven.

Péťa: Mně pouštění draků.

Nelinka: Líbilo se mi, když jsme si mohli hrát na ubytovně.

Lukáš: Mně se líbilo na pokoji.

Káťa: Nejvíc se mi líbily procházky.

Petra: Jak jsme četli.

Linda: Pouštění draků.

Jirka: Procházky v lese.

Lenička: Honička s kluky.

Michal: Výroba a pouštění draků.

Verunka: Procházky.

Jana Strašková, VII. A

Spolu to dokážeme 6

Nová třída, noví spolužáci, noví učitelé a nové předměty. Není toho na jednoho člověka až dost? Aby pro naše šestáky a jejich učitele nebyla tato změna tak velká, vyrazí každý rok na začátku školního roku na týdenní pobyt. Tady se navzájem poznávají, učí se spolu žít a společně pracovat. Domů si pak přivážejí spoustu zážitků. A jaké byly ty letošní? To vám prozradí následující příběhy.

JAK NÁS VIDĚL(Y)

Krakonoš

Trochu si je otestuji. Co když to nejsou pořádní šestáci? Á, už jdou zase na výlet. Ale já jim to překazím. Pošlu na ně déšť! Jéje, oni jdou stále dál. Ale kam to míří? Ke studánce je to přece na druhou stranu. Konečně jim to došlo. Vracejí se. Stejně je to divné. Děti jsou s mapou vepředu a učitelé jdou za nimi. Jen co se napijí ze studánky, sešlu na ně trošku sněhu. Vypadá to, že jim to nevadí. Ale ano, už zrychlují. Nebo to dělá ten kopec? Už jsou zpátky v chatě. To jsem si užil zase legrace. Zítra si je taky vyzkouším. Ale tentokrát bez sněhu. Mám už ho velmi málo. Musím šetřit na zimu.

Lenka Marhanová

Okno na pokoji

Předevčírem přijely na chatu děti. Vidělo jsem je, jak jdou k chalupě. Několik kluků se nastěhovalo do pokoje, ve kterém sídlím. Je to s nimi dost těžké. Intenzivně větrají a pan správce mi nenamazal panty, takže to docela bolí. No a jak křičí. Málem jsem prasklo. I když někdy jsou taky potichu. To buď spí, nebo si píšou deníky. Jednou si takhle zkoušeli vystoupení, já jsem bylo otevřené a vtom někdo otevřel dveře. Bim, ozvalo se celou chalupou. Podívám se na sebe a zjistím, že jsem prasklo. Nestačím se divit. Kluci se ještě smějí. To jsem dopadlo. Zatímco můj kamarád ve vedlejším pokoji je v pohodě, já jsem rozbité. Naštěstí to nejsou žádné bábovky. Jdou za správcem a on dává vše do pořádku.

Lukáš Krčil

Podzimní stromy

V dále se objevily děti s lístečky nastříhanými do tvaru listů. Potom začaly sbírat listy. Všechny od červené až po žlutou barvu. Tajně jsme jim nakukovaly přes ramena a zjistily, že někteří mají rádi odstíny žluté, někteří zelené a jiní měli vše, co viděli. Moc se nám líbilo, že i my jsme kouskem jejich prací.

Josef Falt

Stromy v lese

Co to ten pan učitel dělá? On mi přivazuje provaz okolo pasu. A na nohy taky. A mému sousedovi zrovna tak. Hele, už jdou děti. Na co si to hrají? Mají zavázané oči a drží se za ruce. Vypadají jako had. Teď si rozvázaly šátky a po provazech přelézají po jednom až ke mně. Pozor! Chyťte je, ať nespadnou! To jsem zvědavý, jak zvládnou tu velkou pavučinu, která na ně čeká.

Lenka Marhanová

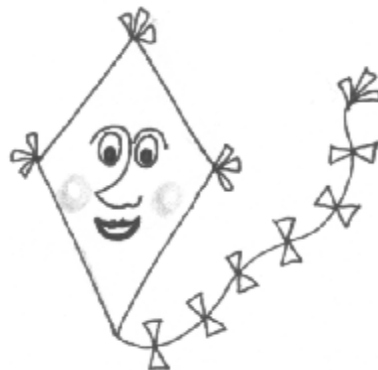
Nafukovací balónky

Jednou jsme se dostaly do jídelny, kde seděly děti. Paní učitelky jim vysvětlily, že s námi budou hrát hru. Nesměly mluvit a mohly se dotknout jen jednou a to v jednom kole. Někteří do nás mlátili, ale jiní byli něžní, jako by nás pohladili. Viděly jsme, jak jdeme nahoru a zase dolů. Bylo to krásné. Škoda, že to netrvalo déle.

Josef Falt

Létající pohádky

V pondělí 23. září se naše třída VI. A vydala do Vítkovic v Krkonoších na výukový seminář. Spolu jsme zažívali mnohá dobrodružství, mezi které patřilo i vyrábění draků. Ze šesti špejlí jsme si vyrobili dva trojúhelníky, které jsme svázali dohromady a vznikla nám šesticípá hvězda. Konstrukci jsme polepili papírem. Na něm byla nakreslena zvířata či rostliny, které nemohou létat. Poté jsme o nich vymýšleli příběhy. Ze všech nádherných příběhů se stala kniha, kterou si můžete prohlédnout v VI. A.

Ty, co se dětem opravdu povedly, jsme vám vybrali a vy si je teď můžete přečíst.

Tulipán

Jednoho dne ze země vyrostl malý Tulipán. Odmala toužil podívat se na svět z výšky. Přemýšlel o tom neustále. Jednou zašel za Pampeliškou a svěřil se jí se svým trápením. Pampeliška mu poradila, ať hodně vyroste. Ale Tulipán byl pořád malý. Vzpomněl si, že má ještě kamarádku Jiřinu. Zavolał jí z kytíčkové budky až do České republiky. Když Jiřina zvedla sluchátko, Tulipán řekl: „Ahoj Jiřino, vzpomínáš si ještě na svého dávného kamaráda Tulipána?“ Jiřina odpověděla: „To by bylo, abych si nevzpomínala. Proč voláš?“ „Potřebuji od tebe velikánskou radu. Potřebuji poradit, jak bych se mohl na svět podívat z výšky?“ „Tak to musíš vyrůst.“ Tulipánovi se to nezamlouvalo, proto řekl: „Já

se chci podívat teď a stačí na chvíli.“ Jiřina mu poradila, že zná v Holandsku kytíčkové lety od společnosti Drak s.r.o. a stojí to jenom sto deset eur. Tulipán poděkoval a šel za společností Drak. Drak mu řekl, že je ještě malý, proto mu dá slevu deset eur. Drak Tulipána přivázal a museli čekat, až bude větší vítr, aby mohli vzlétnout. Najednou začal foukat velikánský vítr. Tulipán viděl celé Holandsko a mával všem svým kamarádům. Let trval jednu hodinu a Tulipán byl velmi spokojený. Ihned poslal Jiřině pěkný oblek na zimu.

František Kubašta, VI. A

Létající myš (Love story)

Kdysi žila malá myška a ta se moc chtěla podívat na svět z mraků. Posuňme se tedy do roku raz dva našeho letopočtu, kdy tato myška jménem Míca žila poklidný život v Chrudimi ve své myší díře. To se však rázem změnilo, když potkala myšáka Karla. Hned jak se uviděli, rázem se zamilovali a brzy potom se vzali. Netrvalo dlouho a Míca poznala, že Karel je z domu bohaté rodiny a v myší díře se mu nezamlouvá. A protože myška nechtěla opustit rodinu a domov a Karel to v myší díře nemohl vydržet, rozhodl se odejít. Tím Míce zlomil srdce a malá šedá myš s velkýma ušima se rozhodla ukončit svůj život skokem do kanálu. Jak tak jde po Štěpánkově ulici, najednou uvidí malého myšáčka, jak něco kutí. Protože ji zaujalo, jak barevné to něco je, šla se k němu podívat. Uplakaným hlasem se ho ptá, co to dělá, a když jí odpoví, že draka, velice se podiví, protože o ničem takovém nikdy neslyšela. Malý myšáček jí začne vyprávět, že na tom drakovi chce spolu s tatínkem odletět na výpravu do cizích krajů. Míca se zeptá: „Mohla bych ti pomoci?“ „Jistě,“ odpoví myšáček a hned začne rozdělovat úkoly. Po chvíli přijde myšáčkův tatínek a velice se diví, že jeho synkovi pomáhá nějaká dospělá myš. Když však myšák, který se jmenuje Otík, uvidí myšku Mícu, zamilují se do sebe a všichni tři odletí na cestu kolem světa.

Martin Vápeník, VI. A

Malý koník

Byl jednou jeden koník, který se cítil velmi sám, protože mu maminku odvedli a tatínka viděl jen kdysi na trhu. Jednou se malý koník proháněl po poli a co to nevidí. Na nebi pobíhá bílá klisna. Koník se nejdříve strchoval, jestli se mu klisna nezdá, ale nakonec poznal, že je skutečná.

Bílá klisna ho olízla a rozcuchala mu hřívu. Koník poznal, že je to jeho maminka. Když byl malý a něco provedl, maminka ho vždy cuchala. Maminka mu vyprávěla, že slouží u jednoho obra, který žije v oblacích a má koně velmi rád. Stará se prý o hodné koníky. Maminka je jeho oblíbenkyní, a proto si může vybrat dva hodné koníky, o které se on postará. Ona se vrátila pro něho a tatínka. Koník souhlasil. Šel by s maminkou až na konec světa.

Mamince se zatřpytila hvězdička na čele a koník také vzlétl. Potom letěli za tatínkem, který když je uviděl, nemohl věřit vlastním očím. Mamince se zase zatřpytila hvězdička a tatínek vzlétl s nimi. Jak to uviděl rychtář, hned běžel za strážníky, že jeho hřebečka unesla bílá potvora s koníkem. Nikdo mu však nevěřil. A koní rodinka? Ta se tam na nebi prohání dodnes a obrova stáda bílých koní tvoří na nebi veliké mraky.

Romana Severýnová

Spolu to dokážeme 7

Program „Spolu to dokážeme“ pokračuje i v sedmé třídě. Tentokrát se obě sedmé třídy vydaly do Hořelče u Seče. Útulný penzion je měl možnost pozorovat při různých činnostech. Viděl je jako stavitele, hudebníky, myslitele, sportovce, a doufám, že i jako kamarády. A jaké situace tu zažívali?

Překonal jsem sám sebe

Právě když probíhám kolem Vildy a běžím poslední kolečko kolem bazénu, cítím, jak mi někdo sahá na rameno a vyhazuje mě. Zase je tady ten zatracený Vilda, který mě už podruhé vyřadil ze hry. Se zlostí pomalu odcházím ke svému družstvu a házím. Najednou mi padá šestka a po ní jednička. Vyčerpaný se vydávám na poslední kolečko. Vracím se do domečku. Naše družstvo vyskakuje a všichni se radují.

Petr Boržik

Byli jsme tělo na tělo

„Jak to udělat?“ napadlo mě. Dát koleno na stehno se zdá docela jednoduché, ale ne když mám patu na Evině rameni. „Mám nápad! Lehni si na záda a já si sednu.“ Povedlo se. Teď ještě dát nos na ucho a je to. Máme docela zajímavou sochu. Obě ale víme, že to moc dlouho nevydržíme. Je to pravda. Za necelou minutu padáme se smíchem k zemi.

Jana Doležalová

Bylo mi příjemně

„Tak se do toho pustíme,“ říká Martin. Vyrábíme totiž hudební nástroje, které si večer představíme. Vůbec nevím, co mám vyrobit, a ke všemu mám docela trému, protože o něm mám říct něco zajímavého. Najednou mě to napadá! Zhotovuji šustbuben s originálními šusthůlkami. Tak teď ještě vymyslet nějaké ty zajímavosti. Srovnávám si to v hlavě a jdu po schodech do společenské místnosti. Vše říkám podle plánu a na šustbuben hraju také docela hezkou melodii. Představování nástrojů končí a je tu orchestr. Po jednom začínáme hrát a pak postupně uticháme. Otvírám oči a na zemi hoří vonné svíčky. Je mi příjemně.

Kamil Vařečka

Vázla nám komunikace

Rozdělujeme se do skupin. Začínáme stavět. Z papíru, svorek, provázku a izolepy máme postavit věž. Máme na to omezený čas, věž musí být co nejvyšší a musí vydržet minutu stát. Navrhují: „Nemusíme mít nejvyšší věž, ale dobrý základ a statiku. Spolužák mě neposlouchá a staví si věž podle sebe. Navíc nesmíme mluvit. Je to chaotické. Máme nejvyšší věž. Je konec. Odstupujeme od stavby. Spolužák má úsměv na tváři. Začíná se odpočítávat. Naše věž padá jako první. Mizí nám úsměv ze rtů. Kdybychom se lépe domluvil, mohlo se nám to podařit.

Tomáš Pátek

I UČITELÉ SE VZDĚLÁVAJÍ

Nevěříte? Tak o tom bychom vás chtěly přesvědčit nejenom v následujícím článku.

Také si myslíte, že by měly do jedné třídy chodit děti, které se od sebe liší? Někdo se učí rychleji, jiný pomaleji, někdo je na počítání, jiný zase na básnění a někdo se celý život pohybuje na vozíčku. O to, aby škola byla opravdu pro všechny usiluje několik škol a naše škola je jednou z nich. A aby učitelé věděli, jak na to, bylo pět z nich vysláno na zkušenou, tentokrát do Anglie - Manchesteru na výměnný pobyt. Sešli se tam učitelé z různých zemí a předávali si své zkušenosti. Pobyt byl velmi zajímavý a pro učitele poučný. V rámci setkání navštívili dvě anglické školy a potkali se i se zakladatelem projektu. Předali mu své zkušenosti a vyslechli jeho zajímavé názory na tento projekt.

Od nás jela do Anglie paní učitelka LADISLAVA DUBOVÁ: „Do Anglie jsme cestovali letadlem, ale mně se dělalo velmi špatně. Když jsme doletěli, ubytovali nás ve studentském centru hotelového typu, kde nám prostírali švédské stoly se spoustou výběrů a s vynikajícími moučníky. Ve volné chvíli jsme si zajeli prohlédnout místní kostely, historickou radnici, válečné pevnosti, viděli jsme spoustu pomníků a také největší katedrálu. Zároveň jsme chodili po obchodech a večer na černé pivo. S orientací jsme si hlavu nelámali, chodili jsme podél vodního kanálu, který zde slouží pro dopravu. Na tomto setkání jsme navštěvovali přednášky o tom, jak zapojit do kolektivu děti s poruchami. Tyto zajímavé přednášky nám uváděli vědečtí pracovníci zabývající se těmito projekty, ale i někteří učitelé. Byly však časově, fyzicky i psychicky velice náročné. Všechny aktivity měli hezky připravené. Děti, které se v první třídě nenaučí sčítat a odčítat do dvaceti, nepropadají, ale postupují do druhé třídy jako ostatní a stále si to samé procvičují, zároveň poslouchají novou látku (sčítání, odčítání do sta). Tím se asi ve třetí třídě dokáží vyrovnat svým spolužákům. Nepíší ani žádné testy, jen čtvrtletní práce, které si

ohodnotí pouze bodováním. Zhlédli jsme výuku v knihovně, kde byly tři třídy od sebe odděleny pouze regály a vůbec se navzájem nerušily. A o přestávkách měly děti možnost vyběhnout na velkou louku, které jsem ani konec nedohlédla nebo si hrály v proutěném altánku. Domů jsem se jako vždy těšila, i když Angličané jsou velmi přátelští a veselí. A to i Skoti, o kterých se říká, že umějí jen drmolit.“ Tak asi vypadal pětidenní pobyt paní učitelky v Anglii.

A jak se v Anglii měl pan učitel JAN ZAPLETAL s paní učitelkou PETROU FEJFÁRKOVOU? To se dozvíte příště.

Kateřina Suchánková, Jana Ročňáková, VIII.B.

Byli jako my...

Tentokrát jsme se na zážitek ze školy zeptali paní učitelky MARKÉTY SMÍŠKOVÉ, která je na naší škole od září

tohoto roku. Svoji příhodu nám sdělila velice ochotně a stejně tak se o ni určitě podělí i s vámi. Tak tedy:

Na hodiny ruského jazyka měli pana učitele, u kterého bylo zcela běžné, že ti, co při vyučování zívali, měli za úkol udělat deset dřepů, pět kliků, nebo si omýt obličej studenou vodou, aby se probudili. To bylo sice mazané, ale ne zrovna příjemné. A k vodě se vztahuje i další část příběhu...

„Probírali jsme sloveso „pít“, které se v ruštině časuje a píše složitě. Pan učitel se mne tehdy zeptal na druhou osobu čísla jednotného a ukázal neurčitě někam mezi tabuli a umyvadlo. Domníval se, že jsem to pochopila a že napíšu sloveso na tabuli. Já se

ale zvedla a přistoupila k umyvadlu, kde jsem začala pít vodu z kohoutku. Samozřejmě, že třída, včetně pana učitele, burácela smíchy. Já jsem ovšem nevěděla, čemu se všichni tak smějí. Myslela jsem, že mám sloveso názorně předvést. A tak jsem změnila styl a začala pít z dlaní. To už pan učitel smíchy nevydržel a se slzami v očích mi řekl, že jsem sloveso měla napsat na tabuli. S neurčitým „aha“ jsem pospíchala ke své lavici, abych všem co nejdříve zmizela z očí. Musela jsem se ale vrátit a napsat na tabuli to prokleté „ty piješ“.

Denisa Příhodová, VIII. B

Klub mladých debrujarů

Ahoj debrujaři!!!

Po prázdninách konečně začínáme. Určitě jste se těšili na nové a zajímavé pokusy, které jsou nejen poučné, ale také zábavné. A co jsme si pro vás připravili? Tentokrát trochu ošálíme přírodu a necháme na podzim rozkvést papírové květy.

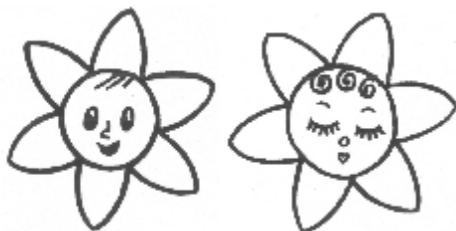

Co budeme potřebovat?

Stačí pouze nůžky, barevný papír a miska s vodou.

Jak postupovat?

Je to jednoduchý pokus, při kterém si podle šablonek na barevný papír obkreslíme květy. Poté složíme květní lístky a dáme do vody. A jak papír postupně nasakuje, poupě se pomalu rozvíjí.

Přejeme vám hodně zdaru při vyrábění.

Pavčina Majtnarová, VII. A

NÁŠ PAN ŠKOLNÍK ANEBO FERDA MRAVENEC, PRÁCE VŠEHO DRUVU

Náš pan školník pracuje na této škole už od jejího začátku. Určitě vás zajímá, proč se rozhodl pro tuto práci. Původně jezdil přes dvacet pět let na odboru školství, kde dělal řidiče vedoucímu odboru, ekonomům a dalším. Když stavěli tuto školu, dozvěděl se, že hledají školníka, a tak se nechal zapsat. Po revoluci hrozilo, že nebude práce na ježdění. Protože se už od dětství zajímal o práci se dřevem a chtěl se stát truhlářem, nebo jinak pracovat se dřevem, rozhodl se že začne školničit.

Vy zlobiví, co klepete panu školníkovi na dveře, nebo zvoníte na zvonky, si dejte pozor, protože nám pan školník prozradil, že kdyby hříšníka chytil, zaklepal by mu také, ale na hlavu. Pan školník ovšem nebyl žádný

andílek. Určitě nevíte, že ve čtvrté třídě chodil „za školu“, a to celé čtyři dny! I když to bylo v březnu, myslel si, že to vydrží až do prázdnin. Když se to dozvěděla jeho maminka, byl z toho pěkný mazec, ale venku byla zima, tak byl rád, že se může do školy vrátit.

T. Jáchym a A. Jandová, VIII.B

ZMĚNA JE ŽIVOT ANEBO CO NA TO NAŠE JÍDELNA

Každý z nás má určitě rád nějakou tu změnu, někdo má rád neustálé změny účesů a někdo rád mění styl oblečení. Ani naše jídelna nezůstala pozadu. Přesvědčete se sami:

Jak jste si stačili všimnout, náš jídelníček se už minulý rok obohatil o výběr jídla. Loni to bylo dvakrát a tento rok někdy i třikrát týdně. Nepyšníme se jen výběrem jídla, ale i skvělými mňamkami, které nám paní kuchařky ukuchtí. Máme možnost vybírat si z netradičních jídel a salátů. Před třemi lety se nám ještě na jídelních lístcích neobjevovaly názvy jako: Pštrosí vejce, Pekingští rošťáci a podobně. Dětem z jiných škol nezbývá nic jiného, než tiše závidět. Naše jídelna také začala více dbát na zdravou výživu, která se projevila v našich výborných salátech. Obědvání je od chvíle, kdy máme tácy, pohodlnější a zároveň praktické. Nesmíme zapomenout na naše užitečné kartičky, které se zavedly před třemi lety. Prvňáčci ještě ne, ale vy co jste tu rok a déle, jste určitě nezapomněli na slušivé uniformy našich paní kuchařek. Tímto způsobem bychom chtěli našim kuchařkám poděkovat za již zmíněné dobroty.

Kateřina Němcová, VIII. B

„NAŠE SLAVNÉ VÝROKY“

Občas, ač možná nechtěně, nebo si to ani neuvědomíme, vyklouzne nám z pusy nějaká ta vtipnůstka, a nebo úplný nesmysl. A právě to byl úkol všech redaktorů, mít uši nastražené, a když se něčemu smějeme, vědět čemu. A že jsme něco zaslechli, to si můžete sami přeciť. No a možná, že i svůj výrok najdete mezi ostatními. Vždyť mýlit se je lidské.

„Filipe, prosím tě, začni číst!“ Filip odpovídá: „Já vím, kde jsme, ale nemůžu to najít.“

Romča povídá: „Paní učitelko, nám ve skříňce chybí šroubek. Paní učitelka Jitka Linhartová: „Tak popros pana školníka, aby ti ho utáhl!“

Na cvičení z českého jazyka vysvětlujeme rčení *Patří do starého železa*. Najednou se ozve: „tchýně – no prostě je na baterky.“

No a teď už tvoříme sami: *Kdo se směje naposled, ten má dlouhý vedení. Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ruka vytáhne.*

Kamča při hodině zeměpisu vyjmenuje hranice mezi Severní a Jižní Amerikou a trochu zamění písmenka. A co to udělá? „Takže tady je Panenský průplav...“ (správně Panamský průplav)

Pan učitel Petr Baťa se dívá do třídnice a povídá Czech is missing. (Chybí čeština.) „Co?“ ptá se Zdenda. „Česká mise, chápeš?“ praví na to Jarda

Za redakční radu sepsala Veronika Šustrová

Nejedno překvapení

Minulý rok se s námi podělili učitelé naší školy o veselé zážitky, které prožili se svými čtyřnohými miláčky. A protože i mnozí z vás mají doma nějaké to zvířátko (a nejen pejska), rozhodli jsme se naši rubriku rozšířit. Odted' se můžete těšit na zážitky svých spolužáků a jejich zvířátek. Ale nyní si už přečtěte příhodu naší spolužačky Káti Šantrůčkové, která má doma zakrslého dlouhosrstého králíčka Boba.

Neposedný králíček

Jednou večer byla mamka na chalupě s Bobem, naším králíčkem. Celý den ho nechala venku pod klecí. Když pro něj šla, zvedla poklop klece a králík jí utekl. Byla už tma a nebylo ho vidět. Mamka ho asi hodinu hledala, běhala po dvoře a nakonec si řekla, že půjde spát. Už byla u dveří, když uviděla od sousedů běžet kunu. Začala Boba raději znovu hledat. Teď si však na něj

vzala záclonu a půl hodiny s ní běhala po dvoře. Jenomže Bob vždy vyklouzl. Mamka ho pak ještě další půl hodinu honila. Když ho po dlouhé době a velké námaze chytila, nechtěla ho asi čtyři dny ani vidět.

Pár informací o zakrslém dlouhosrstém králíčkovi

Kátin králíček má zlatohnědou barvu. Je docela velký s menšíma ušima a roztomilým čumáčkem. Jeho potravou je tráva, listy stromů, zrní pro králíky, chleba, rohlík, salát ... K pití potom voda. Káťa králíčka venčí (na vodítku!) dvě hodiny denně. Na chalupě ho nechává venku celý den.

J. Machová a V. Šustrová, IX.B

Miláček pana učitele Škrlíka

Znáte miloučkého andílka pana učitele Libora Škrlíka? Jmenuje se Benouš a je to skoro patnáctikilový jezevčík. A jaký je pan učitel pejskař? Po kapsách neustále nosí modré sáčky, tak určitě zodpovědný. I když na něj musíme prozradit, že občas mu slouží i jako nákupní tašky. A co jsme se od něho dozvěděly? To si přečtete v následujícím článku.

Čí to byl nápad pořídit si psa?

Byl to nápad hlavně manželky a synka.

Vysvětlete čtenářům, co znamená, že váš miláček je jeden a půl psa?

Normální jezevčík váží něco okolo deseti kilogramů, ale náš Benouš skoro patnáct kilo.

Vzpomínáte na nějaký veselý zážitek se svým jezevčíkem?

Jestli veselý, to nevím, ale kdysi se mě děti ptaly, jestli je Benouš vycvičený. Já že jo, jako policejní pes. Ten samý den mě ty samé děti viděly, jak Benouš nechtěl jít a rozplácl se na zem. Pak už mi nikdy nevěřily.

Přiznejte. Spí s vámi v posteli, nebo vás vystrnadí na gauč?

Spí s námi, samozřejmě. Je to typickejší postelák. Vystrnadí mě pravidelně, ale já si to nenechám líbit a je to boj o místo. Psi to dělají asi všichni.

Jaká byla nejvážnější nemoc vašeho psíka?

Jednou něco sežral a málem se otrávil. Pak ho kousl pes. To nemohl na zadní. On je takový mírumilovný a hodný. Pak tady byl ještě jeden pes. To bylo ošklivé. No a pak ta obezita. Jeden a půl psa musí něco vydržet. (smích)

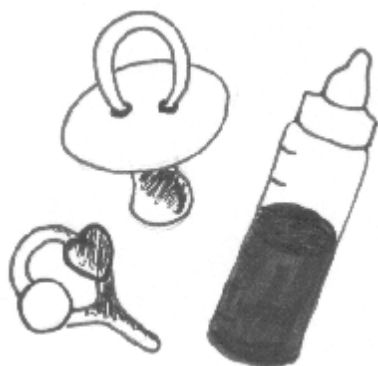
Jste na svém miláčkovi závislý, nebo byste ho dal při první příležitosti pryč?

(smích) Já nevím, člověče. Pryč bych ho už nedal. To není hračka, která se zahodí. Někdy mně šíleně leze krkem, že ho občas nakopnu do zadku, ale pryč bych ho nedal. Mám ho rád !!!!!!!!!!!!!!!

Barbora Viktorinová a Martina Šípková, VII. B

ROLE NEJSOU JEN DIVADELNÍ

Jak už nadpis napovídá, náš rozhovor je o nějaké roli, ne však o divadelní. V tomto případě jde o skutečnou roli, a to roli otce. A pokud to nevíte, tak 10. července se Pétovi Baťovi a jeho manželce Mirce narodil syn Jakub. Co předcházelo? Jaký pocit měl Pěťa při narození syna? A jak vůbec zvládá roli otce? To byly jedny z otázek, na které jsme se ho zeptali. Ostatní zaměstnanci školy i třeba vaši rodiče budou možná

v leččem souhlasit a my? Třeba za několik let taky. Za všechny přejeme Kubíkovi v životě mnoho úspěchů, štěstí a hlavně pevné zdraví a rodičům, ať jim dělá jen a jen radost!

Co jsi cítil, když ses dozvěděl, že je tvoje žena těhotná?

Já jsem se to dozvěděl kuriózně. Miminko jsme chtěli už dlouho. Ale takovým stylem, že jsme říkali, až Mirka dodělá školu, tak už se do toho pustíme. Tak dodělala školu. No, ještě pojedeme na hory si zalyžovat. A ještě jsme jeli na vodu a stále jsme to odkládali. A pak už jsme řekli „Dost!“ Tak jsme se začali o dítě snažit. A vyšlo nám to úplně perfektně. Víme i kdy a kde. Mám pocit, že 19. října v Olomouci u kamarádů. Mirce bylo ráno už ne příliš volno, a tak jsme si říkali „Že by, že by, že by?“ A asi čtrnáct dní nato si udělala Mirka těhotenský test a sdělila mi to takovým způsobem, že za ještě hluboké noci mě probudily třasy s mým ramenem a Mirka mně ukazovala ten proužek těhotenského testu. Takže to byl úplně nádherný pocit, když člověk zjistil, že už vlastně JO!

Jak jste se na miminko připravovali?

My jsme v podstatě ani nějaké velké přípravy nedělali. Spíš jsme třeba nakupovali věci, které jsou potřeba. Kamarádi nám radili, nakupujte už pleny do zásoby, ať jich doma máte dost a pak to nemusíte kupovat najednou. Nakupovali jsme různé oblečení, bodyčka, připravovali jsme postýlku, natírali, brousili, ... To byly spíš takové věci, jako připravit pro něj prostředí a nakoupit nezbytné věci. Jinak si myslím, že jiné přípravy neprobíhaly.

Víme, že jsi byl u porodu. Jaký to byl pocit?

Pocit to byl naprosto úžasný. Každému vřele doporučuji. Nejen maminkám, ale i tatínkům. Maminky nemají na výběr, že jo? Ale bylo to fakt něco úžasného. I když u nás to bylo všechno ve strašné rychlosti. Protože Mirka je zdravotní sestra. A mějte doma zdravotní sestru. Říkám: „Miru, už pojedeme do nemocnice. Ta odpoví: „Ještě je čas!“ Za chvíli opět: „Miru, už pojedeme.“ „Nee, ještě bychom se mohli navečeřet.“ Takže my jsme ve finále přijeli v sedm do nemocnice. Na parkovišti u Plusu už to vypadalo tak, že jsem se připravoval, že budu rodit v autě. A pak jsme to teda stihli nahoru. A během hodiny byl prcek na světě. Prostě všechno proběhlo šíleně rychle. Takže jsem ani ten pocit čekání, kdy má žena velké bolesti, nezažil. Přišel jsem tam, převlékl jsem se, to zatím už byla Mirka na sále. Já stál vedle ní a bum, prcek byl na světě. Během té hodiny jsme to nestačili ani pořádně registrovat. Úžasný pocit byl, když jsem byl první, kdo Mirce řekl, že je to kluk. Nenechali jsme si to říct dopředu, ale pro mě to bylo krásný, když se ptala: „Co to je?“ a já jí řekl: „Máme kluka!“ Tak to byl nádherný zážitek.

Na co jsi myslel, když jsi ho poprvé uviděl?

Moje první pocity byly takové, že jsem měl spíš strach. Protože on byl strašně malinkatý, a tak jsem si říkal: „Proboha, neublížím mu, když ho vezmu do ruky?“ A takové věci. Jelikož lékaři pak ošetřují maminku, tak ve chvíli, kdy prcka umyli a oblékli, jsem s ním byl na pokoji sám. To jsem ho prostě držel, choval a mluvil na něj. V té čtvrt hodině, než Mirku přivezli, jsem byl šťastný, ale na druhou stranu jsem seděl jako socha, abych mu neublížil nějakým špatným pohybem. Protože člověk u prvního neví, co může.

Jak jste přišli na jméno Kubík?

U kluka to nebyl problém, ale u holky to byl boj. U kluka jsme se rozhodovali, jestli to bude Dan nebo Jakub, nakonec jsme se domluvili na Kubíkovi. U holky to byl problém, protože jsme každý měl jméno, které jsme chtěli, a nakonec jsme udělali kompromis a vybrali Klárku, která byla tak jako neutrální. Ani Mirčina Eliška, ani moje Andrejka nevyšly, a tak jsme se dohodli, buď Klárka nebo Kubík. A pak to byl kluk.

Co se ti na něm nejvíce líbí?

No naprosto všechno. To je prostě tak zázračný tvor, že všechno.

Komu je podobný? V čem tobě a v čem Mirce?

Tohleto já vám nepovím, protože já sám se přiznám, že nejsem schopný rozpoznat, komu se podobá. Kamarádi a příbuzní, co se u nás scházejí, říkají každý něco jiného, ale na čem se shodují, že po mně má palce u nohy a po Mirce je postě roztomilý. Jinak v té podobě fakt nevím.

Jak zvládáš roli otce? Pomáháš ženě?

Já se snažím pomáhat, co nejvíc to jde. Nám to vyšlo nádherně. Kubík se narodil 10. července, kdy jsem měl prázdniny. Takže ty první měsíce, které jsou nejhorší, než se všechno zaběhne, jsem se prostě snažil pomáhat co nejvíc. Staly se nádherné situace, kdy Mirka seděla na gauči a já jsem jí od plotny přinášel jídlo. Takže to byl takový průtokáč. Ode mě na Mirku a od ní na Jakuba, prostě to postupně procházelo. No a teď, když chodím do školy, tak toho času nemám bohužel tolik, kolik bych chtěl.

Jak trávíš volné chvíle s Kubíkem? Co děláte?

On je moc rád venku, proto jezdíme s kočárkem na projížďky po Chrudimi. Jinak si doma hrajeme, protože už reaguje na hračky naprosto bezvadně, už si houká a povídá, je takový spokojený. A dvakrát až třikrát do týdne ho učíme plavat, protože máme plavecké kurzy. Teď je pár sezení doma, ve velký vaně, kde se učí plavat, tím že nedosáhne na dno. Od ledna by měl jezdit do Mýta, kde bude tedy plavat naostro.

Jak hodně se změnil váš život?

No úplně! To je naprosto něco jiného, protože dříve to bylo o tom, že jsme byli my dva s Mirkou, byl náš vztah, chodili jsme do práce a dělali ve volném čase „bejkárny“. Teď je na prvním místě Jakub. To ani nejde jinak.

K. Emrová a V. Šustrová, IX. B

OTCOVSKÁ KNIHA

Rada první, ze všech nejdůležitější:

At' už si o těhotenství, porodech nebo rodičovství přečtete cokoliv, ničemu nevěřte – ve skutečnosti je to ještě mnohem horší!

Potřeby:

vanička, mýdlo, žínka, voda, sada teploměrů ze soupravy malý chemik, gumový koupací plášť (lépe potápěčský neopren), trpělivost sloní samice

JAK JME POPRVÉ KOUPALI

Na první domácí koupání svého čerstvě narozeného miminka se asi těší každý. Nevím, jak vy, ale já naleštil vaničku, naaranžoval mýdlo a žínku dle ergonomických rad Dr. Svěráka přesně do čtverce D4 (to aby vše bylo po ruce), teplotu vody odměřoval s přesností nadšeného výrobce nitroglycerinu a hlavně se nemohl dočkat celých těch pět dní, které od porodu trávila moje žena i s malým Kubíkem v porodnici. Vždyť je to vlastně taková malá slavnost.

A konečně kýžený okamžik nadešel. Vše je připraveno tak, jak má být. Jakoubek je svlečený a už se noří do teplé vody. Až do této chvíle sice o sobě dával vědět nepřetržitým pláčem (resp. „řval jak natažená“), ale ten teď v mžiku utichá. Koupel se evidentně líbí a spokojený prcek s andělským výrazem ve tváři (ať mi nikdo nevypráví, že novorozenci neovládají svoje grimasy, nebo že

je dělají nevědomky – tenhle úsměv byl přímo děsivě poťouchlý) vypouští do vody sérii bobků. Nastává chaos. Kubík musí okamžitě ven a zatímco ho maminka chová (a sklízí za to vděk v podobě dalšího přívalu voňavých dárků), já startuji rychlostí, kterou by mi mohl závidět i leckterý závodník F1 vyměnit vodu. Konečně je všechno znovu nachystáno. Podruhé. Malý Jakoubek se opět noří do koupele a ještě jednou, snad z vděčnosti nebo možná škodolibé radosti z ní vytváří rašelinné lázně č. 2. Vzdáváme to. Bleskově opláchneme tělíčko v ostrůvcích relativně čisté vody a rychle s potomkem do zavinovačky. Odměnou za šílený sprint nám je potěšený výraz v drobkově tváři a být ve stavu, jaký by po sobě zanechal nájezd čtyř nadšených hasičů. Stejně se už ale těšíme na další večerní koupání.

Novopečený otec Petr Baťa

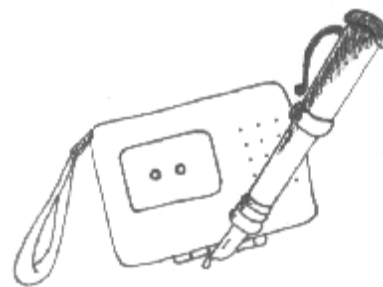
NENÍ PROFESE JAKO PROFESE

Tak už jsme opět o rok starší a my, žáci devátých tříd, jsme také o rok blíže rozhodnutí, jakou si vybereme střední školu a s tím i povolání, které bychom chtěli dělat. Už v minulém školním roce jsme některá v naší rubrice představili, byl to automechanik, zubařka, právnička, knihovník a agentka cestovní kanceláře. Tentokrát jsme zašli do redakce Novin Chrudimska a zeptali se pana Hovorky, co obnáší práce šéfredaktora.

ŠÉFREDAKTOR

Čím jste chtěl být jako malý?

Na základní škole jsem nejdříve chtěl být dělostřelcem, potom paleontologem. Ani jedno se mi nesplnilo, protože jsem nestudoval gymnázium, jelikož jsem neměl předpoklady, abych se dostal na vysokou školu na paleontologii. Tak jsem se přibližně v šestnácti letech začal zajímat o humanitní předměty a začal jsem dopisovat do novin a na střední škole jsem za to dostal i první honoráře.

Proč jste si vybral toto povolání?

Protože je to povolání kreativní, není monotónní, každý den přináší něco jiného a myslím si, že prostřednictvím tohoto povolání můžu něco sdělit.

Jaké jste vystudoval školy? (Jaké by měl mít novinář?)

Nemyslím si, že povolání novináře vyžaduje konkrétní školu. Stoprocentně by měl mít alespoň maturitu. Já jsem vystudoval obchodní akademii a poté Univerzitu Palackého – žurnalistiku. Podmínka spíš je, že novinář musí mít všeobecný přehled. To znamená, že se nemůže ve svém studiu zaměřit pouze na jednu oblast. Pokud chce být novinářem, musí se zajímat i o všechno z ostatních oborů. Když to řeknu jednoduše, měl by vědět alespoň něco o všem. Někdy se taky o novinářích říká, že mluví o všem, ale o ničem do hloubky. Není to tak úplně pravda, ale základ je, že novinář musí mít všeobecné znalosti.

Jak vzpomínáte na svůj první otištěný článek? Kdy to bylo?

Bylo to v roce 1993, ten článek vyšel v Novinách Chrudimska. Byl to referát o sportovním zápasu z házené. A vzpomínám na něj s nostalgií: A když si ho teď znovu přečtu, vidím hlavně tu obrovskou spoustu stylistických chyb, co v něm byla. Ale stejně tak i na článcích, které jsem psal před pěti lety, vidím, tak jako asi každý, to, co bych měl udělat lépe.

Jak vypadá pracovní den novináře a jak šéfredaktora?

Pracovní den novináře začíná ráno poradou. Tam se domluvíme, o čem bude psát, musí mít dopředu připravená témata, kterými by se chtěl zabývat, nasmlouvané schůzky s lidmi. Poté vyrazí do terénu nabrat materiál, to znamená udělat rozhovor nebo zúčastnit se zajímavé akce, udělat fotografii.

Pak se vrátí do redakce, materiál napíše a dá ho vedoucímu redaktorovi k přečtení nebo pošle tomu dotyčnému k autorizaci. To znamená, že když děláme rozhovor třeba se starostou, odfaxujeme konečné znění dotyčnému, abychom se nedopustili faktických chyb. U šéfredaktora je to něco jiného, protože má na starosti chod celé redakce. To znamená, že kromě toho, že noviny vytváří, dá úkoly redaktorům, poté zpracovává jejich materiály. K chodu redakce patří také kontakt s centrální redakcí, samozřejmě porady a vytváření koncepce novin, nebo obchodní schůzky.

Co Vás na tomto povolání baví a co byste raději vynechal?

Vynechal bych každodenní stres. Ale přiznám se, že je stres pro mě nepostradatelnou součástí. Zdá se mi, že mě motivuje víc než ten „klídek“. A to, co mě baví, jsem už řekl v odpovědi na druhou otázku. Kreativita.

Co považujete na novinářině za nejtěžší?

Novinařinu!

Máte nějaký zážitek spojený s Vaší profesí?

Zajímavých zážitků je celá řada. Byl jsem například u mrtvoly utopeného člověka. Protože i to je součást novinářiny. Nebyl to příjemný pohled.

Co byste poradil těm, kteří by se novinářině chtěli věnovat?

Ať se nedají odradit prvními neúspěchy. Jejich první článek totiž nebude stoprocentně otištěn. Určitě se musí zajímat o dění kolem sebe, nesmí se do sebe uzavírat a bát se svůj výtvar prezentovat. To znamená, že kdo bude psát sobě do šuplíku a bude se stydět s tím vystoupit, tak se nikdy novinářem nestane..

Jana Machová a Veronika Šustrová, IX. B

JAK TO CHODÍ V NOVINÁCH?

Na to jsme byly samy zvědavé. A protože jsme měly možnost strávit jeden den v redakci Novin Chrudimska, neváhaly jsme a využily této neopakovatelné šance.

Vcházíme do sídla redakce chrudimských novin. Usadíme se na židlích a chvíli čekáme na příchod šéfredaktora, pana Hovorky. Asi o půl deváté přichází milý pán a zve nás do své pracovny. Nejprve se navzájem představujeme. Následuje porada redakce. Každý redaktor navrhne téma, o němž by chtěl psát, a to je poté prodiskutováno. Šéfredaktor navrhuje další témata, která také rozdělí. Někdy do novin chodí dopisy - návrhy, o čem by se mohlo psát, ale většinou si to musí každý novinář najít sám. Nám je přidělena anketa a návštěva výstavy hub. Porada končí a všichni se rozcházejí do svých kanceláří. My jdeme se slečnou Skálovou, která nám ukazuje počítačový program Cicero, ve kterém novináři přepisují své výtvary. Poté „naše kolegyně“ volá do nemocnice a dozvídá se jména novorozenců. Následuje telefon hasičům a policii (ta do novin zasílá také zprávy faxem). Dále nám slečna Skálová vypráví, že se do novin čerpají informace

z Vademeca (zpravodaj o kulturním dění ve městě), Ozvěň Slatiňan, Skutečských novin... Také na počítači se vyhledávají informace České tiskové kanceláře. Do našeho rozhovoru vstupuje Romana Netolická a my musíme přerušit spolupráci se slečnou Simonou Skálovou. S paní Netolickou (která předtím obvolávala kandidáty voleb a kladla jim otázky) jdeme na výstavu hub do Domu dětí a mládeže. Při vstupu do místnosti, kde jsou houby vystaveny, se nám zatajil dech. Tolik nádherných hub pohromadě jsme už dlouho neviděly (popravdě řečeno ještě nikdy). „Kolegyně“ Netolická nám zadává „bojový“ úkol. Máme položit odborníkovi na houby, který podává k výstavě výklad, několik otázek. Zjišťujeme, že pan Tmejls je skutečný znalec hub, mluví jako kniha. Dozvídáme se od něj, že na výstavě je dvě stě dvacet druhů hub, že jsou takové výstavy žádané,... Paní Netolická zatím fotografuje (digitálním fotoaparátem, nepostradatelnou součástí dnešního novináře) hlouček dětí pozorující vystavené houby. Nyní se vracíme zpět do redakce. Usedáme k počítači a tvoříme krátký článek o výstavě. Tuto činnost ovšem po chvíli musíme přerušit. Spolu se Simonou Skálovou se vydáváme do ulic. „Lovit občany“, kteří by nám odpověděli na anketní otázku. Zatím se o Evropské unii nechce povídat nikomu. My se ovšem nevzdáváme a blížíme se k nic netušícímu pánovi. Ten se začíná rozpovídat. Že by se konečně zadařilo? Jenže když zjistí, že se musí nechat vyfotit, raději před námi uprchne. Za chvíli je naše hledání opravdu úspěšné. Konečně lidé, které neodradí ani zveřejněná fotografie. Cestou do redakce se dozvídáme, že někdy občané nechtějí vůbec odpovídat a novinář tak stráví hledáním „obětí“ téměř celý den. Už jsme v redakci. Opět následuje práce u počítače. Čas ubíhá, hodně článků je již hotových. Pan šéfredaktor Hovorka nás zavolá a ukazuje nám, jak upravuje fotky (musí se zmenšit, seříznout, změnit na černobílé), kontroluje články (opravuje chyby), umísťuje články na stránku... To vše pomocí počítače, který je pro novináře nepostradatelný. Počítač a telefon. Ale zpět k dokončování novin. Pan Hovorka odesílá přes počítač články do hlavní redakce Deníků Bohemia pro východní Čechy, která je v Hradci Králové. Ta poté pošle do regionální redakce hodnocení a zprávu o tom, co ze zaslaných věcí použije například do Novin Svitavska. Takže v jednotlivých novinách jsou články od redaktorů z více regionů. V Hradci Králové se noviny také tisknou. Náš pobyt v redakci se pomalu blíží ke konci. Ještě s námi udělá kratičký rozhovor paní Netolická a my se se všemi loučíme. Ani se nám nechce odejít, ale máme ještě další povinnosti.

Určitě jsme zažily krásný den, na který budeme dlouho vzpomínat, a odnesly si mnoho zkušeností, které se nám v budoucnu mohou hodit.

- Deníky Bohemia jsou nejprodávanějšími novinami ve východních Čechách.
- Novin Chrudimska se tiskne 52 000 kusů týdně (v pondělí až ve čtvrtek 6700, v pátek 15 300 a v sobotu 9 200).
- Nejvíce lidé kupují noviny v pátek.

V. Šustrová a J. Machová, IX. B

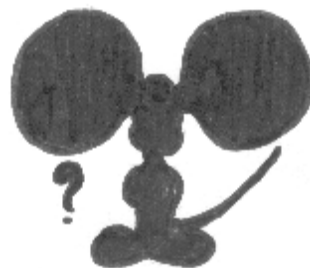
POPRAZDNINOVÝ KVIZ

1. **Ve které zemi vládne kníže Rainier?**
a) v San Marinu b) v Egyptě
c) v Monaku d) v Lotyšsku
2. **Co je národním symbolem Walesu?**
a) jablko b) Socha svobody
c) kačer Donald d) pórsek
3. **Ve kterém z těchto států není úředním jazykem francouzština?**
a) ve Francii b) v Kanadě
c) ve Švýcarsku d) v Dánsku
4. **Jakou měnou se platí ve Švýcarsku?**
a) švýcarský frank b) euro
c) švýcarská koruna d) nemají žádnou měnu, dosud zde funguje
výměnný obchod
5. **Která z těchto zemí nemá moře?**
a) Polsko b) Slovensko
c) Španělsko d) Itálie
6. **Jak se jmenuje hlavní město Bulharska?**
a) Sofija b) Las Vegas
c) Budapešť d) Bukurešť
7. **Která země byla součástí Jugoslávie?**
a) Moldavsko b) Slovinsko
c) Maďarsko d) Slovensko
8. **Který z jazyků je románský?**
a) Romština b) Portugalština
c) Maďarština d) Němčina
9. **Co znamená slovo „ereb“?**
a) ve slovanštině erb b) nížinatou zem
c) tureckou měnu d) zem na západě
10. **Jaký stát má vlajku z bílého a červeného pruhu?**
a) Kanada b) Chile
c) Polsko d) Turecko

SOUTĚŽ - KDO JE TO?

Rádi soutěžíte? Pro ty, kteří odpověděli ano, tu máme další pokračování soutěže Kdo je to. Stačí jen poznat známé osobnosti v následujících textech. Mnoho štěstí při řešení vám přejí redaktoři Malíčku.

Soutěžní pravidla: Pečlivě vyplňte přiložený kupón a do konce měsíce listopadu vhodte do schránky Školní vrby. Třeba budete mít štěstí a vyhrajete.

Správné odpovědi z minulé soutěže: Tereza Maxová, Janek Ledecký, Dagmar Patrasová a Roman Šebrle

1.

Tato žena se narodila 24. 5. 1967 ve Zlíně. Vystudovala Palackého univerzitu v Olomouci. Obor český jazyk a historie. Poté se ale přestěhovala do Prahy a začala se věnovat hudbě. Tato blondýnka s očima v barvě nebe také hrála v divadle Semafor a byla moderátorkou rádia Evropa 2. Účinkovala v mnoha muzikálech a nyní v jednom ztvárňuje jednu z hlavních rolí. Ve světě showbyznysu se pohybuje již řadu let.

2.

Jeho život začal dne 6. 11. 1945. Proslavil se v oblasti literatury. Jeho verše vynikají vtipem a radostným přístupem k životu. Píše nejen pro dospělé čtenáře (např.: Rýmy pro kočku), ale též pro děti (např.: Aprílová škola). Patří mezi dosud žijící autory.

3.

Poprvé udělala radost svým rodičům, když se 3. 5. 1931 v Praze narodila. Nyní už má sama dospělou dceru a dva vnuky. Tato velice úspěšná herečka vystudovala DAMU a začínala po boku J. Wericha v divadle ABC. Je také oblíbenou vypravěčkou dětských pohádek a večerníků. Je pravidelně oceňována jako nejoblíbenější herečka.

4.

Dne 6. 2. 1973 zavítal do Šumperka čáp. Vojtěchovi a Olze přinesl dnes už velmi známého sportovce. Se sportem, kterým se proslavil a ještě určitě proslaví, začínal v 16 letech. Předtím se věnoval gymnastice a atletice. Absolvoval střední školu a stal se strojním mechanikem se zaměřením na ocelové konstrukce. Hned po škole se začal naplno věnovat sportu. Byl prvním člověkem, který předvedl jeden sportovní prvek, kterým se výtečně předvedl na významné sportovní soutěži.

J. Machová a V. Šustrová, IX.. B

SOUTĚŽ - KDO JE TO?

Jméno a příjmení žáka

třída:

PŘÍJMENÍ OSOBY

1.
2.
3.
4.

PRO CHYTRÉ HLAVIČKY

1. Z písmen slova PAMPELIŠKA utvořte:

- a) Příjmení našeho pana školníka
- b) Ozdobu jehličnatých stromů
- c) Část atlasu

V jednom slově může být jedno písmenko dvakrát.

2. Doplňte řadu: 3 ☺ 8 ☹ 14 ☺ 30 ☹ 58 _____

3. a) Mysli si číslo větší než 0. Vynásob ho dvěma, vzešlé číslo třemi. Toto číslo vyděl číslem, které sis myslel na začátku. Vyjde ti šestka, nemám pravdu?

b) Myslím si číslo větší než jedna, ale menší než třicet. Je dělitelné třemi. Toto číslo je mocninou čísla menšího než deset. A odmocninou čísla většího než šedesát, ale menšího než sto dvacet pět. Mé číslo je ____ .

4. Odhalíš pomocí čísel jména?

13 12 23 12

24 26 7 15 1

31 7 17 1

8 12 15 12 20

5. Které slovo nepatří mezi ostatní?

zebra, žirafa, kočka, pes, pěnka

kostra, okostice, kosák, kostival, Kost

stůl, židle, lavička, lednice, postel

6. 2B 8F 14K 20P ...?

7. Doplň číslo:

100 81 64 49 ____ 123 234 345 456 ____ 42 35 28 21 ____

8. Doplň písmenka v názvech knih:

_AN _AU, R_ _ LÉ _Í_Y, _AJ_Á _ED_A, L_V_I _AMUT_

9. Doplně do tabulky násobky čísla 2 tak, aby v 1., 2. a 3. řadě byl součet všech čísel 20 a ve 4. řadě 50.

10. Kdo je autorem této ukázky:

a) Byla noc, byla hluboká,
měsíček svítil z vysoka
a ticho, pusto v dědině,
vítr burácel jedině.

A on tu napřed – skok a skok,
a ona za ním, co jí krok...

b) ...Otevřela se radniční vrata, vyšel z nich starosta Toušek a rozhlídl se po počasí. Pak se vydal jako každý den na starostenskou procházku jednou kolem náměstí. Nesl se v duhových kalhotách podloubím. „Švec“ se na něj chvíli dívá od kašny a vtom mu přiskočila ta pravá myšlenka.

V. Šustrová, IX.. B

Správné odpovědi:

Poprázdňinový kvíz: 1c, 2d, 3d, 4a, 5b, 6a, 7b, 8b, 9d, 10c

Pro chytré hlavičky:

1. Liška, šiška, mapa	8. Pan Tau, Rychlé šípy,
Tajná sedma, Lovci mamutů
2. ☺ 118	9. např. v první řadě 20, v druhé 18,
2, v třetí 4, 6, 10 a ve čtvrté 14,
16, 8, 12
3. ano, 9	10. K. J. Erben (Kytice – Svatební
košile), V. Čtvrtek (Rumcajs)
4. JIŘÍ, STELA, XENA, FILIP	
5. pěnkava, kosák, lednice	
6. 24 S	
7. 36, 567, 14	

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

❖ **redakční rada:** V. Šustrová, J. Machová, K. Emrová, T. Jarošová, A. Tichá, J. Strašková, M. Šípková, B. Viktorinová, L. Krčil, R. Severýnová, L. Marhanová, A. Paulů, Š. Žáková, L. Jandová

❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz

❖ www.zsmalika.cz